

TALK OF THE CITY

Από τον Γιώργο Χατζηβασίλη



ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΤΑΓΚΟΣ

Οι προθέσεις του κ. Ερντογάν

Η πρόσφατη δήλωση του Ταγίπ Ερντογάν περί της Συνθήκης της Λωζάννης έχει πολλές αναγνώσεις και άλλες τόσες ερμηνείες. Το βέβαιο είναι ότι πρόκειται για μια «κακή» εξέλιξη που θα βαραίνει τις ελληνοτουρκικές σχέσεις από τώρα και στο εξής, και τουλάχιστον όσο βρίσκεται στην εξουσία το συγκεκριμένο καθεστώς της Τουρκίας, δηλαδή το νεοοθωμανικό ή νεοϊσλαμικό κράτος που εδραιώνει στη χώρα του ο σημερινός ηγέτης της. Και όπως οι πάντες αναγνωρίζουν, τα γεγονότα αποδεικνύουν, πρώτον, ότι ο Ταγίπ Ερντογάν είναι ο αδιαφιλονίκητος ηγέτης της Τουρκίας, δεύτερον, ότι η προσπάθεια μετάλλασής του τουρκικού κράτους στέφεται με απόλυτη επιτυχία. Η γενική εντύπωση που επικρατεί στην Ελλάδα είναι ότι η δήλωση του Ερντογάν έχει βασικά στόχο τους αντιπάλους του καθεστώτος του, ιδιαίτερα τους κοσμικούς κεμαλικούς, και απευθύνεται στους Τούρκους πολίτες. Αυτοί που υποστηρίζουν τη συγκεκριμένη άποψη, στους οποίους συγκαταλέγονται και κυβερνητικοί παράγοντες, πιθανότατα δεν θέλουν να προκαλέσουν ανησυ-

χία στον ελληνικό λαό, ούτε να τροφοδοτήσουν μια εθνικιστική έξαρση που όχι μόνο δεν είναι απαραίτητη στους δύσκολους καιρούς που ζούμε, αλλά αντίθετα μπορεί να αποδειχθεί εξαιρετικά επικίνδυνη.

Η αλήθεια είναι ότι η άποψή τους έχει βάση. Ο ίδιος ο Ταγίπ Ερντογάν συνέδεσε τη 15η Ιουλίου, ημέρα της πρόσφατης απόπειρας πραξικοπήματος κατά του καθεστώτος του, με την «επέτειο του δεύτερου πολέμου για την ανεξαρτησία του τουρκικού έθνους», που κατέληξε και ολοκληρώθηκε με τη Συνθήκη της Λωζάννης, την οποία ουσιαστικά εμφάνισε ως ήττα. Ηττα την οποία απέδωσε στο κεμαλικό καθεστώς, το οποίο κατηγορήσε ότι εξαπάτησε τον τουρκικό λαό γιατί δέχθηκε την παραχώρηση των νησιών στην Ελλάδα.

Από την άλλη πλευρά, η Συνθήκη της Λωζάννης καθόρισε τα σύνορα της Τουρκίας σε Ανατολή και Δύση και υπογράφηκε από πολλές χώρες, άρα είναι διεθνής. Όταν όμως ο Ταγίπ Ερντογάν αναφέρεται μόνο στα νησιά του Αιγαίου, ξεχνώντας μάλιστα ότι τα είχε ήδη καταλάβει

από το 1912 η Ελλάδα, είναι σωστό να εκλαμβάνεται αυτό ως πρόθεση αναθεώρησης ή και ακύρωσης της Συνθήκης. Επομένως, δικαιολογείται η όποια ανησυχία δημιουργεί η δήλωσή του στην ελληνική πλευρά. Όχι γιατί η επόμενη κίνησή του μπορεί να είναι η διεκδίκηση με πολεμικά μέσα. Αυτό δεν θα το κάνει. Προσθέτει όμως ακόμη έναν διαρκή πονοκέφαλο βάζοντας και αυτό το θέμα στο τραπέζι. Το πιο πιθανό είναι ότι ο Τούρκος ηγέτης κατασκευάζει και αποθηκεύει διαπραγματευτικά και εκβιαστικά όπλα απέναντι στην Ευρωπαϊκή Ένωση και τη Δύση γενικότερα. Φοβάται τη δημιουργία κουρδικού κράτους με τις ευλογίες της Δύσης στα ανατολικά σύνορα της χώρας του και εκτοξεύει απειλές στα δυτικά, θεωρώντας μια τέτοια εξέλιξη ακύρωση της Συνθήκης της Λωζάννης; Ή στέλνει μήνυμα στην Ε.Ε. ενόψει της ενεργοποίησης της Ευρωπαϊκής Ακτοφυλακής ή και κάποιας ευρωατοϊκής δύναμης που ενδεχομένως βρίσκεται στα σκαριά; Σε κάθε περίπτωση, η δήλωσή του δεν έγινε αποκλειστικά για εσωτερική κατανάλωση...

ΑΥΓΗ Καρτερός Θανάσης

Σιγά μην κλάψουν, σιγά μη φοβηθούν

Φτιάσαμε στον δήμαρχο που επιτίθεται στον πρωθυπουργό επειδή η κυβέρνηση απέδωσε στον δήμο αυτό που επί δεκαετίες διεκδικούσε. Στον ΛΑΕπρόβλητο που εξηγούσε από το κανάλι του Αλαφούζου ότι ο διαγωνισμός του Παππά επιδιώκει να υποτάξει τα κανάλια -τους βαρόνους δηλαδή- στο κόμμα και στην κυβέρνηση...

Πάντως από πλήξη δεν κινδυνεύουμε. Κάθε μέρα αχός βαρύς ακούγεται. Καθείς και τη θέση του, με τις θέσεις του, αλλά με μια κοινή θέση: Να φύγουν από τη μέση ο Τσίπρας και η κυβέρνησή του. Ο Κυριάκος του αυθάδους πυρετού, οι παρατρεχάμενοι των ποταμών του Σταύρου και των ελών της Φώφης, οι ναζί, οι συμμορίες που υποδύονται την αστική τάξη, τρομάρα μας, οι μουχλιασμένοι συνδικαλιστές άλλων εποχών. Όλος ο καλός ο κόσμος, που μας έφερε ως εδώ και θέλει να μας γυρίσει στις παλιές, κερδοφόρες εποχές. Αγριεμένος, αδίσταχτος, άρρωστος από το γεγονός ότι ακόμα στο Μαξίμου είναι τα παλιόπαιδα.

Οι άλλοι, πάλι, κάνουν ότι δεν καταλαβαίνουν τι γίνεται με τη δημοκρατία, την ενημέρωση, τη σύγκρουση όλης της συμμοριτικής σαπίλας και της συφοριασμένης νομενκλατούρας της με την κυβέρνηση. Οι δικοί μας εννοώ, οι πολύ αριστεροί και πολύ -πέρα πολύ, όμως- επαναστάτες και κομμουνιστές. Να τρίβεις τα μάτια σου, μπροστά σε μια εκστρατεία τυφλότητας. Δεν βλέπουν, ή κάνουν ότι δεν βλέπουν, τι θα γίνει αν τα καταφέρουν οι υπάλληλοι των ΣΕΒαρωνολήσταρχων να ξανάρθουν στα πράγματα. Ποια τύχη περιμένει μια κοινωνία ήδη σακατεμένη από χρόνια και χρόνια αιχμαλωσίας.

Φτιάσαμε στον δήμαρχο που επιτίθεται στον πρωθυπουργό επειδή η κυβέρνηση απέδωσε στον δήμο αυτό που επί δεκαετίες διεκδικούσε. Στον ΛΑΕπρόβλητο που εξηγούσε από το κανάλι του Αλαφούζου ότι ο διαγωνισμός του Παππά επιδιώκει να υποτάξει τα κανάλια -τους βαρόνους δηλαδή- στο κόμμα και στην κυβέρνηση. Στους μονίμως διαδηλώνοντες, και δηλώνοντες, ως αριστεροί υπεράνω υποψίας, γιατί η κυβέρνηση δεν είναι αριστερή. Στην Πλεύση που εξαγγέλλει ποινικές διώξεις υπουργών και λοιπών -το ίδιο εξαγγέλλει χθες κι ο Πρετεντέρης, αλλά ας μην το κάνουμε θέμα.

Τέλος πάντων, καθέννας τις ευθύνες του. Η πραγματικότητα όμως δεν σκάνει παρακάμψεις: Η κυβέρνηση έχει μπροστά της -πάλι- έναν εμπρηστικό εκβιασμό. Σε πλήρη εξέλιξη: Φύγετε, αλλιώς τα κάνουμε μπάχαλο. Εξηγημένοι όμως: αν πέσει ο Τσίπρας αναγκάστηκε να συμβιβαστεί, τώρα δεν έχει κανένα τέτοιο περιθώριο. Γιατί θα ήταν ζημιά ανυπολόγιστη για τη χώρα να τα διπλώσει μπροστά στους Λαιστρυγόνες. Συνεπώς, δεν... Στο κάτω-κάτω, στη διακυβέρνηση οι αριστεροί μαθητεύουν, αλλά στην αντοχή αριστεύουν από πολύ πιο χαλεπούς καιρούς. Σιγά μην κλάψουν, σιγά μη φοβηθούν, τώρα...

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

Τάσος Παππάς

Η σημαία της μιζέριας

Τη δεκαετία του '70 ένας υπουργός της Νέας Δημοκρατίας (νομίζω ο Ανδρέας Ανδριανόπουλος) είχε προσφερθεί να δώσει ένα μικρό κονδύλι στον φοιτητικό σύλλογο της Παντείου («της» και όχι «του», αφού έτσι λέγαμε τότε τη μεγάλη του Γένους σχολή) για πολιτιστικές εκδηλώσεις χωρίς να βάζει όρους για το περιεχόμενό τους. Φυσικά το διοικητικό συμβούλιο -την πλειοψηφία είχαν οι αριστερές παρατάξεις όλου του φάσματος- αρνήθηκε να το πάρει.

Σιγά μη δεχόταν χρήματα από τον υπουργό της Δεξιάς, επιδίωξη του οποίου ήταν (ήμασταν σίγουροι γι' αυτό) να χειραγωγήσει το φοιτητικό κίνημα και να εκμαυλίσει την ηγεσία του. Τα λεφτά τα είχαμε ανάγκη, ωστόσο προτιμήσαμε να κρατήσουμε την ιδεολογική καθαρότητά μας που πήγαινε αγκαζέ με τη φτώχεια μας. Κι ας φωνάζαμε στις διαδηλώσεις «λεφτά για την Παιδεία και όχι για το ΝΑΤΟ».

Το βασικό επιχείρημα της σύνολης Αριστεράς για τον ελληνοϊταλικό πόλεμο είναι ότι το «Όχι» δεν το είπε ο Μεταξάς, αλλά ο ελληνικός λαός και απλώς ο δικτάτορας υποχρεώθηκε να ακολουθήσει το ρεύμα. Όμως, για να μην κοροϊδεύομαστε μεταξύ μας, η πρώτη άρνηση ήρθε από τον δικτάτορα.

Αυτός απέρριψε το τηλεγράφο που του επέδωσε ο Ιταλός πρέσβης εκείνο το βράδυ του Οκτωβρίου του 1940. Δεν το ήθελε και αναγκάστηκε να το κάνει για διάφορους λόγους; Πιθανόν. Το έκανε όμως και αυτό οφείλουμε να το καταγράψουμε. Η Αριστερά δεν έχει ανάγκη από δάνειους πατριωτισμούς. Το παλμαρέ της είναι πολύ πλούσιο.

Γιατί τα θυμήθηκα αυτά; Την αφορμή την έδωσε ο δήμαρχος Καισαριανής με την απόφασή του να μην παραστεί στις εκδηλώσεις για την παράδοση στον δήμο του ιστορικού χώρου του Σκοπευτηρίου.

Στη δήλωσή του ο Ηλίας Σταμέλος είπε τα κλασικά για ένα στέλεχος του ΚΚΕ, ότι δηλαδή πρόκειται για «τη δικαίωση των πολύχρονων αγώνων των πολιτών της Καισαριανής», για να συμπληρώσει πως δεν θα νομιμοποιήσει με την παρουσία του την προσπάθεια της κυβέρνησης να εξιλεωθεί για τα όσα έχει διαπράξει εις βάρος του λαού.

Να δεχτούμε, και είναι έτσι, ότι η διεκδίκηση του θυσιαστηρίου ήταν πάγιο αίτημα και έχουν δοθεί πολλές μάχες από τους κατοίκους, τους δημάρχους και τα κόμματα της Αριστεράς (όχι μόνο από το ΚΚΕ). Να δεχτούμε επίσης ότι η κυβέρνηση επιχείρησε να εκμεταλλευτεί την περίπτωση και να χρησιμοποιήσει το συγκεκριμένο θέμα για να αποκομίσει οφέλη.

Ωστόσο, κι αυτό δεν πρέπει να το παραγνωρίζουμε, αρέσει δεν αρέσει στον κομμουνιστή δήμαρχο, στο ΚΚΕ και στους διαφωνούντες πλήρους απασχόλησης (οπωσδήποτε δεν τους αρέσει), ο στόχος των κατοίκων και όλων των δημοτικών διοικήσεων επιτεύχθηκε το 2016 με πρωθυπουργό τον οπορτουνιστή, ρεφορμιστή, δεξιό σοσιαλδημοκράτη, μνημονιακό και ό,τι άλλο τραβάει η ψυχή σας και σας υπαγορεύει η ψυχολογία του απατημένου συζύγου, Αλέξη Τσίπρα.

Κακόγουστο θέαμα η μιζέρια.